

[Wihjelm]

er jo en fiktion, det snævre flertal er jo ikke reelt. Både når det drejer sig om indvandrenes retsstilling efter 7 år, og når det drejer sig om, hvem der skal administrere indvandrerlovgivningen, er flertallet jo meget, meget større, men har bare ikke fået lov til at komme til udtryk, idet regeringspartierne er pisket på plads. Vi ved, at indenrigsministeren – og formodentlig partiet venstre også – ønskede disse sager overført til indenrigsministeriet og formodentlig stadig væk gør det. Vi ved, at indenrigsministeren har svaret os, at hun godt kan forstå, at indvandrerne føler det urimeligt at gøre det til et justitsministerielt anliggende. Vi ved, at hr. Bjørn Elmquist og mange andre – så sent som i mandags fik jeg ham til at erklære det – stadig væk mener, at dette ikke er hans ideale krav med hensyn til indvandrenes retsstilling, han ville gerne gå langt videre. Han vedkendte sig den udtalelse, han er kommet med på adskillige offentlige møder: at han mener, at når man har været her så længe, at man automatisk ville have fået dansk statsborgerskab, skulle man også have haft fuldstændig sikring mod udvisning. Det er langt mere vidtgående krav end noget af det, der ellers var flertal for, hvis socialdemokratiet havde villet. Derfor er det ikke rigtigt, at man ville have gennemtvunget noget med en enkelt stemme. Det er en kunstig situation, som er skabt af, at justitsministeren naturligvis forlanger, at regeringspartierne bliver banket på plads bag hans holdning.

Det var ikke klart i betænkningen, kan socialdemokratiet undskylde sig med, og det er jo rigtigt, men det vidste vi alle sammen. Ved anden behandling var der kaos, og det skyldes den arbejdsmetode, som vi har kritiseret fra starten. Til gengæld vidste alle også, at vi ikke kunne få den afklaring, før de forskellige særinteresser havde lidt skibbrud ved anden behandling, og vi vidste alle sammen, at sagen skulle forhandles mellem anden og tredje behandling.

Jeg synes, dette er et resultat af nogle af de værste politiske attituder, man kender, når folk skal spille store politikere og forhandle til højre og venstre og tie stille med, hvad de egentlig vil til sidst. Det er både de radikale og socialdemokratiet, jeg taler om her. De har begge to foretrukket at prøve at lave forlig med justitsministeriet, medens vi andre overhovedet ikke kunne få at vide, hvor de

ville ende. Men de har været meget utilbøjelige til at tale med hinanden, til trods for at vi hele tiden har vidst, at den eneste ordentlige udlændingelovgivning, der kunne komme ud af det her, er den lovgivning, der kan laves af partierne fra de radikale og socialdemokratiet og så ud til venstre. Det har hele tiden været klart.

Jeg takker hr. Bernhard Baunsgaard for udtalelsen om, at han finder, at den meget store overførsel til indenrigsministeriet og den totale forbliven i justitsministeriet begge er usaglige, men han ville have foretrukket, sagde han, en overførsel til indenrigsministeriet. Han ville ikke kunne stemme for den, men han ville have foretrukket den. Det betyder, så vidt jeg kan se, at så var den bare blevet gennemført, præcis som socialdemokratiet foreslog det i betænkningen ved anden behandling. Vi ved, at socialdemokraterne har forpligtet sig til at overføre det til indenrigsministeriet, så snart de kan komme af sted med det i en egen regering. Er det så ikke tåbeligt, at det nu skal opbygges et par år i justitsministeriet og så alligevel flyttes over? Skulle man så ikke tænke sig om en gang til, så meget mere som vi ved, at det kun bliver nogle nye skilte på døren, og at justitsministeren vil opretholde en særafdeling af politiet, som skal tage sig af udlændingesager?

På baggrund af, at hr. Torben Lund har svaret på den måde, han gjorde, og at hr. Bernhard Baunsgaard har svaret på den måde, han gjorde, vil jeg bede om, at der bliver fornyet udvalgsbehandling mellem anden og tredje behandling.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil gerne her understrege, at jeg ikke har troet på, at det var muligt at nå et godt forlig med regeringspartierne. Jeg kender jo stemningen i regeringspartierne over for indvandrere og udlændinge.

Jeg har ikke ansøgt om at få en udbredt forhandling i gang med regeringspartierne. Jeg kan konstatere efter pressemeddelelser, at der flere gange har været forhandlinger – også før den sidste fase – mellem justitsministeren og socialdemokratiet. Jeg fik senere at vide, at disse var brudt sammen, og jeg sagde: ja men jeg vil da gerne tale om, hvorvidt